

Domstolens dom (Første Afdeling) af 14. maj 2020 — Europa-Kommissionen mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland

(Sag C-276/19) ⁽¹⁾

(Traktatbrud – det fælles merværdiafgiftssystem (moms) – direktiv 2006/112/EF – fravigelser – forenklingsforanstaltninger og foranstaltninger for at forhindre momsunddragelse og momsundgåelse – artikel 395, stk. 2 – forpligtelse for medlemsstaterne til at underrette Europa-Kommissionen om særlige foranstaltninger til forenkling af momsopkrævningen – væsentlig ændring af den foranstaltning, der oprindeligt var meddelt)

(2020/C 240/34)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved X. Lewis og J. Jokubauskaitė, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (ved F. Shibli, som befuldmægtiget, bistået af O. Thomas, QC, og barrister R. Hill)

Konklusion

- 1) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 395, stk. 2, i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, idet det har indført nye forenklingsforanstaltninger, der udvider anvendelsen af nulsatsen og undtagelsen til det almindelige krav om at føre regnskab over merværdiafgift, der er fastsat i Value Added Tax (Terminal Markets) Order 1973 (dekret om merværdiafgift (terminsmarkeder) af 1973), som ændret ved Value Added Tax (Terminal Markets) (Amendment) Order 1975 (dekret om merværdiafgift (terminsmarkeder) (ændring) af 1975), uden at have indgivet en anmodning til Europa-Kommissionen med henblik på tilladelse fra Rådet for Den Europæiske Union.
- 2) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 206 af 17.6.2019.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 14. maj 2020 — FMS, FNZ (sag C-924/19 PPU), SA, SA junior (sag C-925/19 PPU) mod Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság og Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Szegedi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság — Ungarn)

(Forenede sager C-924/19 PPU og C-925/19 PPU) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – asyl- og indvandringspolitik – direktiv 2013/32/EU – ansøgning om international beskyttelse – artikel 33, stk. 2 – afvisningsgrunde – artikel 40 – fornyede ansøgninger – artikel 43 – grænseprocedurer – direktiv 2013/33/EU – artikel 2, litra h), samt artikel 8 og 9 – frihedsberøvelse – lovlighed – direktiv 2008/115/EU – artikel 13 – effektive retsmidler – artikel 15 – frihedsberøvelse – lovlighed – adgang til effektive retsmidler – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – princippet om EU-rettens forrang)

(2020/C 240/35)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Szegedi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: FMS, FNZ (sag C-924/19 PPU), SA, SA junior (sag C-925/19 PPU)

Sagsøgte: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság og Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

Konklusion

- 1) Artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter en administrativ myndigheds ændring af det bestemmelsesland, der er angivet i en tidligere tilbagesendelsesafgørelse, kun kan anfægtes af den pågældende tredjelandsstatsborger ved et retsmiddel, som iværksættes for en administrativ myndighed, uden at der er sikret en efterfølgende domstolsprøvelse af denne myndigheds afgørelse. I en sådan situation skal princippet om EU-retten forrang og den i artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder sikrede ret til en effektiv domstolsbeskyttelse fortolkes således, at de forpligter den nationale retsinstans, for hvilken der er anlagt et søgsmål med sigte på at anfægte lovligheden, i lyset af EU-retten, af en afgørelse om tilbagesendelse bestående i en sådan ændring af bestemmelseslandet, til at erklære sig kompetent til at påkende dette søgsmål.
- 2) Artikel 33 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse skal fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en ansøgning om international beskyttelse kan afvises, når ansøgeren er indrejst på den pågældende medlemsstats område via en stat, hvor den pågældende ikke er udsat for forfølgelse eller risiko for alvorlig overlast — som omhandlet i den nationale bestemmelse til gennemførelse af artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse — eller hvor der er garanti for et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau.
- 3) Direktiv 2013/32, sammenholdt med artikel 18 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og det af artikel 4, stk. 3, TEU følgende princip om loyalt samarbejde, skal fortolkes således, at når en asylansøgning har været genstand for en afgørelse om afvisning, som er blevet stadfæstet ved en endelig retsafgørelse, inden det er blevet fastslået, at den nævnte afgørelse om afvisning er i strid med EU-retten, er den besluttede myndighed som omhandlet i artikel 2, litra f), i direktiv 2013/32 ikke forpligtet til af egen drift at genoptage behandlingen af ansøgningen. Artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at den omstændighed, at der foreligger en dom fra Domstolen, hvorved det fastslås, at en national lovgivning, som gør det muligt at afvise en ansøgning om international beskyttelse under henvisning til, at ansøgeren er indrejst på den pågældende medlemsstats område via en stat, hvor den pågældende ikke er udsat for forfølgelse eller risiko for alvorlig overlast, eller hvor der er sikret et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, er i strid med EU-retten, udgør et nyt element af betydning for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse i denne bestemmelses forstand. Desuden finder den nævnte bestemmelse ikke anvendelse på en fornyet ansøgning som omhandlet i direktivets artikel 2, litra q), når den besluttede myndighed konstaterer, at en endelig afvisning af den tidligere ansøgning er i strid med EU-retten. En sådan konstatering påhviler nødvendigvis den nævnte myndighed, når denne strid følger af en dom fra Domstolen eller er blevet fastslået af en national retsinstans efter indsigelse.
- 4) Direktiv 2008/115 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse skal fortolkes således, at en tredjelandsstatsborgers pligt til permanent at forblive i et afgrænset og lukket transitområde, inden for hvilket denne statsborgers bevægelser begrænses og overvåges, og som den pågældende ikke lovligt kan forlade frivilligt i nogen retning, synes at udgøre en berøvelse af frihed, der er kendetegnende for en »frihedsberøvelse« i disse direktivers forstand.
- 5) Artikel 43 i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at den ikke giver tilladelse til, at en ansøger om international beskyttelse frihedsberøves i et transitområde i en periode på mere end fire uger.
- 6) Artikel 8 og 9 i direktiv 2013/33 skal fortolkes således, at de er til hinder for, at en ansøger om international beskyttelse for det første frihedsberøves alene med den begrundelse, at vedkommende ikke kan sikre sit underhold, at frihedsberøvelsen for det andet finder sted, uden at der forinden er truffet en begrundet afgørelse om frihedsberøvelse, og uden at nødvendigheden og forholdsmæssigheden af en sådan foranstaltning er blevet undersøgt, og at der for det tredje ikke foreligger nogen adgang til retslig prøvelse af lovligheden af den administrative afgørelse om frihedsberøvelse af denne ansøger. Derimod skal direktivets artikel 9 fortolkes således, at den ikke forpligter medlemsstaterne til at fastsætte en maksimal varighed for opretholdelsen af frihedsberøvelsen, forudsat at deres nationale ret sikrer, at frihedsberøvelsen kun varer, så længe den grund, den er støttet på, fortsat gør sig gældende, og at de til denne grund knyttede administrative procedurer gennemføres med omhu.

- 7) Artikel 15 i direktiv 2008/115 skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en tredjelandstatsborger for det første frihedsberøves med den begrundelse alene, at den pågældende er genstand for en afgørelse om tilbagesendelse og ikke kan sikre sit underhold, at denne frihedsberøvelse for det andet finder sted, uden at der forinden er vedtaget en begrundet afgørelse om frihedsberøvelse, og uden at nødvendigheden og forholdsmæssigheden af denne foranstaltning er blevet undersøgt, at der for det tredje ikke foreligger nogen adgang til retslig prøvelse af lovligheden af den administrative afgørelse om frihedsberøvelse, og at denne frihedsberøvelse for det fjerde kan overstige 18 måneder og opretholdes, skønt udsendelsen ikke længere er under forberedelse eller ikke længere gennemføres med nødvendig omhu.
- 8) Princippet om EU-rettens forrang og den i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder sikrede ret til en effektiv domstolsbeskyttelse skal fortolkes således, at de, når der ikke foreligger nogen national bestemmelse, som fastsætter en adgang til retslig prøvelse af lovligheden af en administrativ afgørelse om frihedsberøvelse af ansøgere om international beskyttelse eller af tredjelandstatsborgere, der har fået afslag på deres asylansøgning, forpligter den nationale retsinstans til at erklære sig kompetent til at udtale sig om lovligheden af en sådan frihedsberøvelse og giver denne retsinstans beføjelse til straks at løslade de pågældende personer, såfremt den finder, at denne frihedsberøvelse udgør en frihedsberøvelse, som er i strid med EU-retten.

Artikel 26 i direktiv 2013/33 skal fortolkes således, at den kræver, at en ansøger om international beskyttelse, hvis frihedsberøvelse — der er konstateret ulovlig — er ophørt, for den retsinstans, som er kompetent i henhold til national ret, skal kunne påberåbe sig sin ret til at modtage enten en kontantydelse, der gør det muligt for den pågældende at finde en bolig, eller gratis indkvartering, og denne retsinstans råder i medfør af EU-retten over muligheden for at indrømme foreløbige foranstaltninger, indtil den træffer endelig afgørelse.

Princippet om EU-rettens forrang og den i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder sikrede ret til en effektiv domstolsbeskyttelse skal fortolkes således, at de, når der ikke foreligger nogen national bestemmelse, som fastsætter en adgang til retslig prøvelse af retten til indkvartering som omhandlet i artikel 17 i direktiv 2013/33, forpligter den nationale retsinstans til at erklære sig kompetent til at påkende det søgsmål, hvorved det tilsigtes at sikre den sidstnævnte ret.

(¹) EUT C 161 af 11.5.2020.